

1

หนึ่งในชายบ้านนอกผิวขาวสองคนคือบิลลี เรย์ คอบบี้ เขาคือคนที่หนุ่มกว่าและตัวเล็กกว่า ปัจจุบันอายุยี่สิบสามปี เคยถูกคุมขังที่เรือนจำรัฐพาร์ซแมนสามปี ในข้อหาเมียเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คอบบี้เป็นก๊วยร่างผอม ทว่าแข็งแกร่งพอจะเอาชีวิตรอดในคุกด้วยการจัดหายาไว้สำหรับขาย และบางครั้งก็แจกจ่ายให้พวกคนด่ากับผู้คุมเรือนจำเพื่อแลกกับความคุ้มครอง หลังจากได้รับการปล่อยตัวหมอนี้ก็ค้าขายเรื่อยมา จนกลายเป็นหนึ่งในคนขายผู้ทรงอิทธิพลในพอร์ตเคาน์ตี คอบบี้เป็นนักธุรกิจที่มีลูกจ้าง มีสัญญา มีข้อตกลงทางการค้า มีทุกอย่างยกเว้นเอกสารการเสียภาษี แถมหมอนี้ยังเป็นลูกค้ารายล่าสุดที่ซื้อรถหรูสี่ล้อสองแถวจากโซว์รูมพอร์ตในเมืองแคลนตันด้วยเงินสดหนึ่งหมื่นหกพันดอลลาร์ มันเป็นรถกระบะระบบขับเคลื่อนสี่ล้อที่สั่งทำพิเศษ มีล้อโครเมียมเงวับกับยางบั้งใหญ่พร้อมลุยได้ทุกสภาพถนนเป็นของสมนาคุณพิเศษกระจกหลังรถแขวนธงสมาพันธ์รัฐซึ่งคอบบี้ขโมยมาจากนักศึกษาหนุ่มที่เมามายอยู่ในงานแข่งขันอเมริกันฟุตบอลมหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี

ขณะนี้คอบบี้นั่งดื่มเบียร์อยู่บนฝากระบะท้ายรถซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีค่าที่สุดของตัวเอง สูดกัญชาพันลำปลางมองเพื่อนผลัดกันย้ายเด็กหญิงผิวดำ

วิลลาร์ดอายุมากกว่าบิลลี เรย์ คอบบี้สี่ปี และสมองซ้ากว่าหลายเท่า ตามปกติเขาเป็นคนไร้พิษสง ไม่เคยก่อปัญหาร้ายแรง และไม่เคยมีงานทำ

เป็นหลักเป็นฐาน สมัยอยู่ในคุกอาจจะเคยมีเรื่องชกต่อยบ้าง แต่ก็ไม่ได้สร้างวีรกรรมอะไรที่เป็นที่จดจำ วิลลาร์ดเรียกตัวเองว่าคนตัดไม้ แต่ไม่ได้เข้าไปตัดไม้อีกแล้วเพราะการทำงานบนแท่นขุดเจาะในอ่าวเป็นเหตุให้เขาปวดหลัง บริษัทน้ำมันจ่ายค่าชดเชยให้เขาอย่างงาม แต่ก็ถูกอดีตภรรยาปกอลอกไปจนหมด ทุกวันนี้เขาจึงยึดอาชีพเป็นลูกจ้างแบบไม่เต็มเวลาของคอบบี้ ถึงไม่ได้ค่าตอบแทนอะไรมากมายแต่มีกัญชาให้สูบไม่อั้น นับเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่วิลลาร์ดได้สิ่งที่ตัวเองต้องการมากพอ เขาต้องการสิ่งนี้มาตลอดตั้งแต่เริ่มปวดหลัง

เด็กหญิงอายุสิบปี แต่ตัวเล็กกว่าเด็กส่วนใหญ่ในวัยเดียวกัน เธอนอนหงายทับแขนทั้งสองข้างที่ถูกมัดติดกันด้วยเชือกไนลอนสีเหลือง ขาสองข้างกางออกในท่าพิลึก เท้าขวาถูกมัดไว้แน่นกับหน่อต้นไถ้ก เท้าซ้ายถูกมัดตรึงกับเสี้ยวผู้ฟังที่เอียงกระเท่เร่ เชือกบาดข้อเท้าของเด็กหญิงจนเลือดไหลลงมาตามขา ใบหน้าเธอซีดเลือดและบวมปูด ตาข้างที่ปิดอยู่โปนเหมือนจะถลนออกมา ส่วนตาอีกข้างก็เปิดได้ครั้งเดียวขณะมองชายผิวขาวบนท้ายรถกระบะ ไม่ใช่ชายเหงื่อไหลไคลย้อยที่กำลังหายใจหนักหน่วงบนตัวเธอและสบถกันด่าไม่หยุด มันกำลังทำเธอเจ็บ

พอเสิร์ฟจิกมันก็ตบหน้าเธอแล้วหัวเราะ ชายอีกคนหัวเราะผสมโธง จากนั้นพวกมันก็หัวเราะดังขึ้นอีก ทั้งแหกปากและหัวเราะเหมือนคนบ้า ขณะลี้ลับตัวไปทั่วพื้นท้ายรถกระบะ เด็กหญิงเบือนหน้าหนีจากชายทั้งสอง แล้วกลักริ้นเสียงสะอื้น ก่อนหน้านั้นเธอถูกตบเพียงเพราะร้องไห้และกรี๊ดร้อง พวกมันเลยขู่ว่าถ้าส่งเสียงดังอีกครั้งจะฆ่าเธอซะ

ชายทั้งสองหัวเราะจนเหนื่อย ก่อนขึ้นไปนั่งบนกระบะท้าย วิลลาร์ดขีดตัวให้สะอาดด้วยเลือดของเด็กหญิงผิวดำซึ่งตอนนี้ชุ่มโชกไปด้วยเลือดและเหงื่อ คอบบี้ส่งเบียร์เย็น ๆ จากถังน้ำแข็งให้เพื่อนและบ่นว่าอากาศร้อน พวกเขามองดูเธอสะอึกสะอื้น ตามด้วยท่าเสียงประหลาดอย่างแผ่วเบา ก่อนจะนิ่งไป เบียร์ของคอบบี้ที่เหลืออยู่ครึ่งกระป๋องไม่เย็นแล้ว เขาจึงเขี่ยกระป๋องใส่ห้องของเด็กหญิงแล้วหัวเราะ ฟองเบียร์สีขาวสาดกระเซ็น กระป๋องกระเด็นลงพื้นดิน แล้วลี้ลับไปรวมกับกระป๋องใบอื่น จนถึงตอนนี้ทั้งคู่อุปกรณ์ที่มีเบียร์เหลือ

ครึ่งหนึ่งใส่เธอไปแล้วนับสิบใบ วิลลาร์ดดึงเข้าไม่เก่งในขณะที่คอบบี้ลึงแมน
ที่เดียว พวกเขาไม่ได้ชอบหิ้งเบียร์ไปเปล่า ๆ เพียงแต่รู้สึกที่ได้เขวี้ยงกระป๋อง
ที่มีน้ำหนัก อีกอย่างการได้เห็นฟองเบียร์กระจายไปทั่วทุกทิศทางก็สนุกเป็นบ้า

เบียร์อุ่น ๆ ผสมเข้ากับเลือดสีแดงเข้ม ไหลไปตามใบหน้ากับลำคอของ
เด็กหญิงจนกลายเป็นแอ่งเล็ก ๆ ที่ด้านหลังศีรษะ เธอนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง

วิลลาร์ดถามเพื่อนว่าเด็กนั้นตายหรือยัง คอบบี้เปิดเบียร์อีกกระป๋องพลาง
ตอบว่ายังหรอด คนดำส่วนใหญ่ร่างกายแข็งแรงเลยไม่ค่อยตายเพียงเพราะ
ถูกเตะ ถูกทุบตี หรือถูกข่มขืน ดังนั้นต้องทำอะไรมากกว่านั้นเยอะ อย่างการ
ใช้มีด ปืน หรือรัดคอด้วยเชือก คอบบี้ไม่เคยมีประสบการณ์ฆ่าคนดำก็จริง
แต่เขาเคยอยู่ร่วมกับนักโทษผิวดำจึงรู้อิส่คนพวกนั้นดี พวกมันฆ่ากันเอง
อยู่ตลอดและต้องใช้อาวุธบางอย่างเสมอ หากเป็นคนขาวอาจจะไม่รอดจากการ
ถูกข่มขืนและข่มขืน แต่คนดำทนทายาดกว่าเยอะ

วิลลาร์ดดูจะพอใจกับคำตอบ แต่แล้วก็ถามต่อว่าคอบบี้มีแผนจะทำ
ยังไงกับเด็กหญิง ในเมื่อพวกเขาหมดธุระกับเธอแล้ว คอบบี้สูบกัญชา กระดก
เบียร์ตาม และประกาศว่าตัวเองยังไม่เสร็จธุระ เขากระโดดลงจากฝากระบะ
ท้ายแล้วเดินโซซัดโซเซไปยังจุดที่เด็กหญิงถูกมัดเอาไว้ พร้อมกับก่นด่าและ
ตะโกนปลุกเธอ จากนั้นก็ราดเบียร์เย็น ๆ ใส่หน้าอีกฝ่ายพลางหัวเราะร่ากับ
เสียดสีไปแล้ว

เด็กหญิงมองดูคอบบี้เดินอ้อมต้นไม้ทางขวามือเข้ามาหา และยังคง
จ้องนั่งขณะที่มันจ้องตรงหว่างขาของเธอ พออีกฝ่ายปลดกางเกงลง เธอก็
เบือนหน้าไปทางซ้ายและหลับตาปี มันกำลังจะทำให้เธอเจ็บอีกแล้ว

ตอนนั้นเองเธอมองผ่านป่าออกไปและพลันเห็นบางอย่าง ชายคนหนึ่ง
กำลังวิ่งฝ่าเถาไม้เลื้อยกับสมูทุมพุ่มไม้มาทางนี้...พ่อของเธอ นั่นเอง พ่อร้อง
ตะโกนชื่อมือชื่อไม้พลางวิ่งอย่างสุดกำลังเพื่อมาช่วยเธอ เด็กหญิงร้องเรียกพ่อ
แต่ร่างนั้นกลับหายวับไปกับตา แล้วเธอก็ผล็อยหลับไป

เมื่อตื่นเธอก็พบว่าหนึ่งในชายผิวขาวนอนอยู่ใต้ฝากระบะท้ายรถ ส่วนอีกคนนอนอยู่ใต้ต้นไม้ พวกมันหลับสนิท ตอนนั้นแขนขาของเธอชาไปหมด เลือด เบียร์ และปัสสาวะซึ่งผสมรวมกับดินใต้ตัวกลายเป็นโคลนเหนียวตริ้งรังเล็ก ๆ ของเธอไว้กับพื้นดิน ดินแตกกระแหงเมื่อเธอขยับตัวไปมา ต้องหนี เด็กหญิงคิดแต่ความพยายามจนสุดแรงกลับพาตัวเธอเคลื่อนที่ไปทางขวาได้เพียงนิดเดียวเท่านั้น เท้าของเธอถูกมัดไว้สูงมากจนกันแทบจะไม่ติดพื้น ขากับแขนทั้งสองข้างก็ชาเสียจนขยับเขยื้อนไม่ได้

เธอกวาดตามองหาพ่อในป่า ส่งเสียงเรียกเบา ๆ และเผื่อรอก่อนจะกลับไปอีกครั้ง

ตอนเด็กหญิงตื่นขึ้นมาครั้งที่สอง พวกมันก็ตื่นแล้วเช่นกันและกำลังเคลื่อนที่ที่อยู่รอบตัวเธอ คนตัวสูงเดินโซเซมาหาเธอพร้อมมิดเล่่มเล็ก มันคว่ำข้อเท้าซ้ายของเด็กหญิงแล้วตัดเชือกอย่างแรงจนขาด ก่อนจะปลดเปลื้องขาข้างขวาของเธอจากพันธนาการ เด็กหญิงนอนขดตัวเหมือนทารกหันหลังให้ชายทั้งสอง

คอบบี้พันเชือกสก็กับกิ่งไม้และผูกปลายด้านหนึ่งเป็นเงื่อนหูรูด เขาคว่ำตัวเด็กหญิงขึ้นมาแล้วคล้องบ่วงเชือกลงบนลำคอเธอ เดินตัดที่โล่งไปพร้อมกับปลายเชือกอีกด้าน จากนั้นก็ขึ้นไปนั่งบนฝาท้ายรถกระบะถัดจากวิลลาร์ดที่กำลังดูค้อนูชาพันลำพาลางและะยืมเมื่อเห็นว่าเพื่อนทำอะไร คอบบี้ดึงเชือกแล้วกระชากอย่างแรงจนร่างเล็กที่เปลือยเปล่ากระเด็นกระดอนมาหยุดใต้กิ่งไม้ที่พันเชือกไว้ เด็กหญิงไถ่ออกมา คอบบี้เลยผ่อนเชือกให้เธอพอได้หายใจต่อสักหน่อย ก่อนผูกปลายเชือกที่ถืออยู่กับกันชนท้ายรถและเปิดเบียร์กระป๋องใหม่

ชายผิวขาวทั้งสองดื่มเบียร์สลั้กับสุบักญูซาขณะจ้องมองเด็กหญิงจากท้ายรถกระบะ ก่อนหน้านั้นคอบบี้และวิลลาร์ดแกร่วอยู่ที่ทะเลสาบเกือบตลอดวัน จนกระทั่งเพื่อนคนหนึ่งชวนทั้งคู่ไปนั่งเรือเล่นกับพวกสาว ๆ ที่แรกคอบบี้คิดว่าจะได้ผู้หญิงพวกนั้นง่าย ๆ เลยเลี้ยงยาและเบียร์แบบไม่อื่น แต่อีกฝ่ายกลับเล่นตัวและทำเขาเสียเวลาเปล่า ทั้งสองจึงพากันออกจากที่นั่นด้วยความหงุดหงิดและบึ้งรตอย่างไม่มีจุดหมาย ระหว่างทางก็บังเอิญเจอเด็กหญิงผิวดำคนนี้

กำลังเดินไปตามทางโรยกรวดพร้อมถุงช้อปปิ้งใบใหญ่ แล้ววิลลาร์ดก็ป่ากระปอง เบียร์ใส่ท้ายทอยของเธอ

“แกจะทำเธอ” วิลลาร์ดถาม ตาของเขาแดงก้ำและดูเลือนลอย
คอบบี้ลั้งเลกก่อนตอบว่า “ไม่ ฉันจะให้แกทำ แกเป็นคนต้นคิดนี้”

วิลลาร์ดสูบกัญชาเฮือกหนึ่งแล้วถ่มน้ำลาย “ไม่ใช่สักหน่อย แกเชี่ยวชาญ
เรื่องฆ่าพวกไอ้มีด แกก็ทำสิ”

คอบบี้แกะเชือกออกจากกันชนท้ายและดึงจนตึง เชือกเสียดสีกับกึ่งไม้
จนเปลือกไม้หลุดล่อน เศษเปลือกของต้นเอล์มโปรยปรายลงรอบตัวเด็กหญิง
ที่กำลังเฝ้ามองชายทั้งสองอย่างระแວดระวัง เธอโອออกมา

ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงบางอย่าง ฟังดูเหมือนเสียงท่อไอเสียรถยนต์
ชายทั้งสองหันขวับไปทางต้นเสียงและกวาดตามองทางลูกรังไปจนถึงทางหลวง
ที่อยู่ไกลออกไป พวกมันสลับและวิ่งพล่านไปทั่ว คนหนึ่งกระแทกฝากระเบียด
อีกคนก็วิ่งไปหาเด็กหญิงแต่ต้นสนล้มไถลไถล ๆ ตัวเธอ ต่างสลับใส่กันขณะช่วยกัน
คว้าตัวเด็กหญิง ดึงห่วงเชือกออกจากคอแล้วลากร่างเล็ก ๆ นั้นไปโยนใส่
ท้ายรถกระบะ คอบบี้ตบหน้าเธอกลางขู่ว่าจะฆ่าทิ้งถ้าไม่ยอมนอนนิ่ง ๆ และอยู่
เงียบ ๆ มันบอกว่าจะพาเธอกลับบ้านถ้าเธอทำตามคำสั่ง จากนั้นพวกมันก็ปิด
ประตูรถเสียงดังและบึ่งรถไปตามทางลูกรัง เด็กหญิงคิดว่ากำลังจะได้กลับบ้าน
ก่อนหมดสติไปอีกรอบ

คอบบี้กับวิลลาร์ดโบกมือให้คนบนรถพอนทิแอค ไฟร์เบิร์ดซึ่งท่อไอเสีย
ส่งเสียงดังกระหึ่มขณะแล่นผ่านไป วิลลาร์ดหันไปด้านหลังเพื่อตรวจสอบว่า
เด็กหญิงผิวดำยังนอนนิ่งตามคำสั่งอยู่หรือเปล่า คอบบี้เลี้ยวรถเข้าทางหลวง
ก่อนเร่งความเร็ว

“เอาไงต่อ” วิลลาร์ดถามอย่างกังวล

“ไม่รู้” คอบบี้ตอบ ท่าทางกังวลไม่แพ้กัน “แต่เราต้องรีบทำอะไร
สักอย่างก่อนที่เลือดจะเลอะทั่วกระบะรถฉัน แหกตาตุ๋สิ เด็กนั้นเลือดไหล
ใหญ่แล้ว”

วิลลาร์ดคิดอยู่ครู่หนึ่งขณะจัดการเบียร์ที่เหลือจนเกลี้ยงกระปอง “โยน
มันลงจากสะพานดีกว่า” เขาพูดอย่างภาคภูมิใจ

“ความคิดเข้าทำดีนี้หว่า” คอบบ์กระต๊อบเบรกแล้วสั่งเพื่อน “ไปเอาเบียร์ มาให้ฉันหน่อย”

วิลลาร์ดลงจากรถ เดินโซเซไปหยิบเบียร์จากกระเป๋ายามาสองกระป๋อง “เลือดเด็กนั้นเลอะถึงน้ำแข็งด้วย” เขารายงานขณะที่รถพุ่งทะยาน ออกไปอีกครึ่ง

เกอร์น เฮลีย์สังหรณ์ว่ามีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น ปกติแล้วเธอจะใช้ลูกชายคนใด คนหนึ่งจากสามคนไปซื้อของ แต่พวกเขา กำลังถูกพ่อทำโทษให้ถอนหม้ออยู่ในสวน ส่วนทอนย่าก็เคยไปซื้อของให้เธอแล้ว ร้านชำอยู่ห่างออกไปแค่หนึ่งกิโลครึ่ง และเด็กหญิงก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าแกทำได้ แต่พอมานไปสองชั่วโมงเกอร์น ก็ส่งลูกชายออกไปตามน้องสาว พวกเขาเดาว่าทอนย่าน่าจะเล่นอยู่กับเด็ก ๆ บ้านพาวเดอร์ส หรือไม่ก็คงแวะไปหาเพื่อนสนิทที่ชื่อเบสซี เพียร์สัน

คุณเบตส์บอกว่าทอนย่ามาซื้อของที่ร้านของเขา แต่แกกลับไปแล้วตั้งแต่ หนึ่งชั่วโมงก่อน จาร์วิส ลูกชายคนกลางของเกอร์นเจอถุงช้อปปิ้งของทอนย่า ตกอยู่ริมถนน

เกอร์นโทรหาสามีที่อยู่ระหว่างทำงานในโรงงานกระดาษ จากนั้นเธอก็พา คาร์ล ลี จูเนียร์ ลูกชายคนโตขึ้นรถยนต์แล้วขับไปตามทางโรยกรวดบริเวณร้าน ชำ พอถึงชุมชนบ้านชั้นเดียวเก่า ๆ ไนโรแกรทึม เธอก็ถามป้าว่าทอนย่า แวะมาหรือเปล่า จากนั้นก็ถามหาเด็กหญิงที่ห่างปรอดเวย์ซึ่งอยู่ห่างจากร้านชำ ของเบตส์หนึ่งกิโลกว่า แต่พวกคนดำที่นั่นบอกว่าทอนย่าไม่ได้แวะมา เกร์นจึง ขับต่อไปตามทางโรยกรวดและทางลูกรังในระยะแปดตารางกิโลเมตรรอบบ้าน

คอบบ์พบว่าสะพานทุกแห่งล้วนแต่มีคนดำจับจองพื้นที่ ทุกที่ที่เขาไปมีคนดำ สี่ถึงห้าคนนั่งตกปลาอยู่ริมสะพาน แต่ละคนต่างก็ใส่หมวกฟางใบใหญ่และ

ถือคันเบ็ดทำจากต้นอ้อย แถวริมตลิ่งใต้สะพานทุกแห่งก็เช่นกัน พวกคนดำ
นั่งตกปลาอยู่หนึ่ง ๆ ไม่ไหวติง เว้นแต่จะไล่แมลงวันหรือตบยุงเป็นครั้งคราว

ขณะนี้คอบบี้เริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา เขาต้องหาทางปิดปากเด็กหญิงเพียง
ลำพัง วิลลาร์ดไม่ได้ช่วยอะไรซ้ำยังกลับไปเรียบร้อยแล้ว ขณะที่คอบบี้บึ่งรถ
ไปตามทางโรยกรวดและถนนหนทางในพอร์ตเคาน์ตีอย่างบ้าคลั่ง พยายาม
มองหาสะพานหรือทางลาดริมแม่น้ำสักสาย เพื่อที่เขาจะหยุดรถแล้วโยนเด็กนั้น
ลงไปได้โดยพ้นจากสายตาพวกไอ้มีดสวมหมวกฟาง คอบบี้มองกระจงเงาและ
เห็นเด็กหญิงพยายามจะยืนขึ้น เขาเลยกระที่บเบรก ทำให้ร่างของเธอพุ่งไปชน
พนักกระเบาะใต้กระจงหน้าต่างด้านหลังอย่างจัง ส่วนวิลลาร์ดก็กระเด็นออกจาก
แผงหน้าปัดแล้วร่วงลงไปนอนบนพื้นรถ แต่ยังไม่นอนกรนต่อเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น คอบบี้ก่นดำทั้งเพื่อนและเด็กหญิงผิวดำอย่างโมโห

ซาหูลาเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ที่ถูกขุดขึ้นและเต็มไปด้วยโคลน ด้านหนึ่ง
ติดกับเขื่อนซึ่งปกคลุมด้วยหญ้าเป็นระยะทางหนึ่งกิโลเมตรกับอีกหกร้อยเมตร
พอดีบพอดดี ทะเลสาบแห่งนี้ตั้งอยู่ตรงบริเวณสุดมุมด้านตะวันตกเฉียงใต้ของ
พอร์ตเคาน์ตี กินพื้นที่เข้าไปในแวน บิวเรนเคาน์ตีเพียงไม่กี่ไร่ ในฤดูใบไม้ผลิ
ที่นี่ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งน้ำขนาดใหญ่ที่สุดของรัฐมิสซิสซิปปี แต่พอถึงปลาย
ฤดูร้อนน้ำในทะเลสาบมักเหือดแห้งเพราะฝนทิ้งช่วงไปนานและแสงแดดแรงจัด
แนวชายฝั่งถอยร่น ระยะห่างระหว่างสองฝั่งแคบลง ทำให้ที่นี้กลายเป็นแอ่งน้ำ
สีน้ำตาลอมแดงตื้น ๆ ทะเลสาบแห่งนี้รับน้ำจากลำธาร คลอง และหนองน้ำ
มากมายนับไม่ถ้วน รวมถึงลำน้ำอีกสองสายที่ใหญ่พอจะเรียกว่าแม่น้ำได้
ด้วยเหตุนี้บริเวณรอบ ๆ ทะเลสาบซาหูลาจึงเต็มไปด้วยลำน้ำน้อยใหญ่และ
สะพาน

รถกระเบาะสีเหลืองมุ่งไปยังสะพานเหล่านั้น คอบบี้พยายามหาสถานที่
เหมาะ ๆ สำหรับทิ้งผู้โดยสารที่เขาไม่ต้องการ แต่ก็จนปัญญา มีสะพานอีกแห่ง
ที่เขารู้จัก มันเป็นสะพานไม้แคบ ๆ สำหรับข้ามแม่น้ำฟอกก็ครีก ขณะขับ
เข้าไปใกล้จุดหมายคอบบี้ก็เห็นคนดำอีกกลุ่มนั่งตกปลาอยู่ จึงต้องเลี้ยวรถลงข้างทาง

และเหยียบเบรก เขาเปิดฝากระเบาะท้าย ลากเด็กหญิงลงมาแล้วโยนเธอลงสู่
ลำห้วยเล็ก ๆ ท่ามกลางเถาไม้ขึ้นครึ้ม

คาร์ล ลี เฮลีย์ไม่ได้รีบร้อนกลับบ้าน เกวิน ภรรยาของเขาเป็นคนที่กังวล เธอ
เคยโทรหาเขาในเวลางานหลายครั้งเพราะคิดว่าลูก ๆ ถูกลักพาตัวไป เขา
ตอบบัตรออกเมื่อถึงเวลาเลิกงานและขับรถกลับบ้านโดยใช้เวลาสามสิบนาที แต่
ตอนที่เลี้ยวรถเข้าสู่ทางโรยกรวด ความวิตกกังวลก็จู่โจมจับพลันเมื่อคาร์ล ลี
เห็นรถสายตรวจจอดติดจากหลังชิงหน้าบ้านของเขา รวมถึงรถอีกหลายคันซึ่ง
เป็นของญาติเกวินจอดกระจายอยู่ตามทางเข้าและลานบ้าน มีรถคันหนึ่ง
ที่เขาไม่เคยเห็น หน้าต่างทั้งสองด้านมีคันเบ็ดต้นอ้อยยื่นออกมา และมีหมวกฟาง
อย่างน้อยเจ็ดใบวางอยู่บนรถคันนั้นด้วย

ทอนยากับลูกชายทั้งสามคนของเขาหายไปไหน

ทันทีที่เปิดประตูหน้าบ้าน คาร์ล ลีก็ได้ยินเสียงเกวินร้องไห้ ห้องนั่งเล่น
เล็ก ๆ ทางขวาแอดัดเพราะมีกลุ่มคนยืนล้อมร่างเล็ก ๆ ซึ่งนอนเหยียดยาวอยู่
บนโซฟา ร่างเด็กหญิงถูกคลุมด้วยผ้าขนหนูเปียก ๆ ท่ามกลางวงล้อมของญาติ
พี่น้องที่กำลังร้องไห้ ทว่าพอเขาเดินมาหยุดที่โซฟา เสียงร้องไห้ก็หยุดลง
ทุกคนพากันถอยหลังออกไป เหลือแค่เกวินที่ยังดูแลลูกไม่ห่างพลางลูบศีรษะ
แกอย่างนุ่มนวล คาร์ล ลีคุกเข่าลงตรงข้างโซฟาและจับไหล่ลูกสาวไว้พลาบพุด
กับแก ทอนย่าพยายามจะยิ้มให้เขา ทั้งที่ใบหน้าโศกเลือดเต็มไปด้วยรอยปูดโปน
และแผลฉีกขาด ตาทั้งสองข้างของเด็กหญิงบวมจนปิดสนิทและมีเลือดไหลออก
มา ดวงตาของเขามีน้ำตาเอ่อขณะมองลูกสาวตัวน้อย ภายใต้ผ้าขนหนูที่คลุม
ร่างมิดมีเลือดไหลตั้งแต่หัวจดเท้า

คาร์ล ลีถามภรรยาว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เกวินเอาแต่ร้องไห้ครวญคราง
ตัวสั่นทึ่ม พี่ชายของเกวินจึงพาเธอเดินไปยังห้องครัว คาร์ล ลียืนขึ้น
ก่อนหันไปหากลุ่มคนที่รวมตัวกันอยู่ในห้องแล้วถามว่าเกิดอะไรขึ้น

ไม่มีใครตอบ

เขาจึงถามเป็นครั้งที่สาม คราวนี้ผู้ช่วยนายอำเภอวิลลี เฮสติงส์ หนึ่งในลูกพี่ลูกน้องของเกวินก็ก้าวออกมาข้างหน้า ก่อนเล่าว่าคนกลุ่มหนึ่งไปตกปลาที่ฟอกก็ครีกรและพบทอนยานอนอยู่กลางถนนแถวนั้น เด็กหญิงบอกชื่อพ่อกับอีกฝ่าย พวกเขาจึงพาเธอมาส่งที่นี่

เฮสติงส์หยุดพูดแล้วมองไปที่เท้าตัวเอง

คาร์ล ลีจ้องอีกฝ่ายไม่วางตาขณะรอฟังคำอธิบายเพิ่ม ส่วนคนอื่น ๆ ก็พากันจ้องมองพื้นและแทบไม่กล้าหายใจ

“เกิดอะไรขึ้น วิลลี” คาร์ล ลีตะโกนพลางจ้องเขม็งไปที่ลูกพี่ลูกน้องของภรรยา

เฮสติงส์มองออกไปนอกหน้าต่างขณะเล่าสิ่งที่ทอนยาบอกกับเกวินซ้ำ ๆ เกี่ยวกับชายผิวขาวสองคนในรถกระบะ เรื่องที่พวกมันมัดทอนยาไว้กับต้นไม้ รวมทั้งเรื่อง que เด็กหญิงรู้สึกเจ็บตอนที่คนพวกนั้นขึ้นคร่อมบนตัว แต่แล้วเฮสติงส์ก็หยุดพูดเมื่อได้ยินเสียงไซเรนรถพยาบาล

บรรดาญาติพากันก้าวออกไปรออยู่บนเฉลียงหน้าบ้านอย่างสงบเสียงย่ำต่างเฝ้ามองเจ้าหน้าที่ซึ่งมากับรถพยาบาลทางเปลออกก่อนเดินมายังตัวบ้าน

หน่วยแพทย์ฉุกเฉินหยุดอยู่หน้าบ้านเมื่อเห็นประตูเปิด แล้วคาร์ล ลีก็ก้าวออกมาพร้อมอุ้มลูกสาวไว้ในอ้อมแขน เขากระซิบกับลูกอย่างนุ่มนวลพร้อมกับที่น้ำตาเม็ดเบิ่งไหลมาตามใบหน้า จากนั้นก็เดินไปที่ท้ายรถพยาบาลและก้าวขึ้นไปบนนั้น เจ้าหน้าที่ปิดประตูรถแล้วค่อย ๆ เอาตัวเด็กน้อยออกมาจากอ้อมแขนของผู้เป็นพ่ออย่างระมัดระวัง

ออสซี่ วอลล์เป็นนายอำเภอผิวดำเพียงคนเดียวในรัฐมิสซิสซิปปี ในประวัติศาสตร์ พอจะมีนายอำเภอผิวดำอยู่บ้าง แต่มีแค่เขาที่เป็นนายอำเภอผิวดำของเคาน์ตีนี้ ออสซี่ภาคภูมิใจในบทบาทกับเรื่องนี้ เนื่องจากพลเมืองเจ็ดสิบสี่เปอร์เซ็นต์ของพอร์ตเคาน์ตีเป็นคนผิวขาว นายอำเภอผิวดำคนอื่น ๆ ในอดีตล้วนอยู่ในเคาน์ตี ซึ่งมีคนผิวดำมากกว่าที่นี่ ก่อนมีการเปลี่ยนแปลงในรัฐทางภาคใต้ของอเมริกา คนดำไม่เคยได้รับเลือกให้เป็นนายอำเภอในเคาน์ตีคนขาวของมิสซิสซิปปี

ออสซี่เติบโตในพอร์ตเคาน์ตี คนดำที่นี่ส่วนใหญ่เป็นญาติของเขา เช่นเดียวกับคนขาวบางคน ช่วงปลายยุคหกศูนย์หลังการแบ่งแยกสีผิวในโรงเรียนรัฐบาลยุติลง เขาเป็นหนึ่งในคนผิวดำกลุ่มแรกที่จบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลายแคลนตัน จริง ๆ แล้วเขาอยากเล่นให้ทีมอเมริกันฟุตบอลของมหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปีซึ่งอยู่ใกล้บ้าน แต่ในทีมมีสมาชิกผิวดำอยู่แล้วสองคน เขาจึงไปเข้าทีมของมหาวิทยาลัยอัลคอร์นสเตตแทน ออสซี่เล่นตำแหน่งดีเฟนซีฟแทกเกิลให้ทีมลอสแอนเจลิส แรมส์ตอนได้รับบาดเจ็บที่หัวเข่า ซึ่งเป็นสาเหตุให้เขาย้ายกลับมาอยู่ที่แคลนตัน แม้จะคิดถึงอเมริกันฟุตบอล แต่เขาก็สนุกกับการเป็นนายอำเภอที่ใคร ๆ ต่างรักใคร่ชอบพอ ตอนลงสมัครชิงตำแหน่งนายอำเภอ ออสซี่ได้รับคะแนนจากคนผิวขาวมากกว่าคู่แข่งผิวขาวของเขาเสียอีก เด็ก ๆ ผิวขาวรักเขา เพราะเขาคือนักอเมริกันฟุตบอลดาวเด่น

ที่ได้ออกทีวีและมีรูปลงนิตยสาร บรรดาพ่อแม่พี่น้องเขาและลงคะแนนให้ เพราะเขาเป็นตำรวจผู้เข้มงวดที่ไม่มีอคติทางเชื้อชาติ นักการเมืองผิวขาว สนับสนุนเขา เพราะนับตั้งแต่เขาได้เป็นนายอำเภอ กระทั่งยุติธรรมก็เลิกมา วุ่นวายกับฟอร์ดเคาน์ตี และพวกคนตัวเองก็เดือดุนเขา เพราะออสซี่ วอลส์คือ พวกเดียวกัน

วันนี้เขาไม่ได้กินมื้อค่ำ แต่รอฟังรายงานจากเฮสติงส์อยู่ในห้องทำงานที่ เรือนจำ ออสซี่มีผู้ต้องสงสัยในใจแล้ว ซึ่งก็คือบิลลี เรย์ คอบบี้ คนขาวผู้คุ้นเคย กับห้องทำงานของนายอำเภอเป็นอย่างดี ออสซี่รู้ว่าคอบบี้คำยาแต่ยังจับไม่ได้ คาหนังคาเขา และยังรู้ด้วยว่าหมอนั้นเป็นคนเลว

เจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุเรียกบรรดาผู้ช่วยมาพบนายอำเภอที่เรือนจำ ออสซี่ ออกคำสั่งให้พวกเขาตามหาตัวบิลลี เรย์ คอบบี้แต่ยังไม่ต้องลงมือจับกุม ผู้ช่วย นายอำเภอมีทั้งหมดสิบสองคน เป็นคนขาวเก้าคนและคนดำสามคน พวกเขา กระจายกำลังกันไปทั่วเคาน์ตีเพื่อตามหารถกระบะฟอร์ดสีเหลืองสุดหรูซึ่ง แขนงตรงสภาพรัฐไว้ที่กระจกหลัง

พอเฮสติงส์มาถึง เขากับนายอำเภอก็เดินทางไปโรงพยาบาลฟอร์ดเคาน์ตี ด้วยกัน เฮสติงส์ขับรถ ส่วนออสซี่ออกคำสั่งผ่านทางวิทยุอย่างเคย พวกเขา พบสมาชิกครอบครัวเฮลีย์ในห้องพักคอยที่ชั้นสองของโรงพยาบาล ทั้งลุง ป้า น้า อา ปู่ ย่า เพื่อน และคนแปลกหน้าเบียดเสียดกันอยู่ในห้องเล็ก ๆ นอกจากนั้นยังมีคนบางส่วนรอตรงโถงทางเดินแคบ ๆ พวกเขากระซิบกระซาบ พลาจรื่องให้เบา ๆ ระหว่างที่ทอนยาอยู่ในห้องผ่าตัด

คาร์ล ลีนั่งอยู่บนโซฟาพลาสติกราคาถูกตรงมุมมืด ช่าง ๆ คือภรรยา และบรรดาลูกชาย เจ้าตัวก้มมองพื้นโดยไม่สนใจกลุ่มคนรอบตัว เกวินซบปาก สามีและร้องไห้อย่างแผ่วเบา พวกลูกชายนั่งตัวเกร็ง วางมือไว้บนหัวเข่า และ เหลือบมองพ่อเป็นระยะราวกับรอคอยถ้อยคำปลอบใจ

ขณะเดินผ่าฝูงชนออสซี่จับมือ ลูบหลัง และกระซิบบอกคนพวกนั้นว่า จะจับคนร้ายมารับโทษให้ได้ นายอำเภอคุกเข่าลงตรงหน้าคาร์ล ลีกับเกวิน แล้วถาม “ลูกสาวคุณเป็นยังไงบ้าง” คาร์ล ลีไม่มองออสซี่ด้วยซ้ำ ส่วนเกวิน ร้องไห้เสียงดังกว่าเดิม พานทำให้เหล่าเด็กชายสูดน้ำมูกและปาดน้ำตาตามแม่

ไปด้วย นายอำเภอตอบเขาเกริ่นเบา ๆ ก่อนลุกขึ้น หนึ่งในพี่ชายของเกริ่นพานายอำเภอกับผู้ช่วยออกจากห้องไปยังโถงทางเดิน เมื่ออยู่ห่างจากคนอื่น ๆ แล้วเขาก็จับมือออสซี่และขอบคุณที่อีกฝ่ายเดินทางมาพบ

“เด็กเป็นยังไงบ้าง” ออสซี่ถาม

“อาการไม่ดีเท่าไร ตอนนี้อยู่ในห้องผ่าตัดและน่าจะต้องอยู่ในนั้นอีกพักใหญ่เลยละ กระจกหักหลายจุด สมอกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง แก่โดนซ้อมหนักมาก มีรอยเชือกที่คอด้วย ดูเหมือนพวกมันพยายามจะแขวนคอเด็ก”

“โดนข่มขืนหรือเปล่า” นายอำเภอถามแม้จะแน่ใจในคำตอบอยู่แล้วก็ตาม

“เด็กบอกแล้วว่าพวกมันปลัดกันขึ้นคร่อมและทำให้แกเจ็บมาก หมอที่ตรวจร่างกายก็ยืนยันตามนั้น”

“คาร์ล ลีกับเกริ่นเป็นยังไงบ้าง”

“ทุกขี้ใจมาก ผมคิดว่าพวกเขา กำลังเสียชีวิต คาร์ล ลีไม่พูดอะไรสักคำตั้งแต่มาถึงที่นี่”

ออสซี่รับปากกับพ่อเด็กว่าจะตามล่าคนร้ายให้เจอโดยเร็วและจะจับพวกมันยัดใส่คุก พี่ชายของเกริ่นเลยแนะนำว่าเขาควรเอาตัวไอ้สองคนนั้นไปในคุกที่อื่นเพื่อความปลอดภัยของพวกมันเอง

หลังเดินทางออกจากแคลนตันได้เกือบห้ากิโลเมตร ออสซี่ก็ชี้ไปยังทางโรยกรวด “เลี้ยวไปทางนั้น” เฮสติงส์จึงเลี้ยวรถลงจากทางหลวงและขับเข้าลานหน้ารถบ้านเก่า ๆ คันหนึ่ง ขณะนี้ฟ้ามีดเกือบสนิทแล้ว

ออสซี่เอาไม้กระบองออกมาและเคาะประตูหน้ารถบ้านอย่างแรง “เปิดประตู บัมบัส!”

รถบ้านลั่นสะเทือนขณะบัมบัสตะลึงตะลึงไปที่ห้องน้ำแล้วทั้งกัญชาลงชักโครก

“เปิดลิ้น บัมบัส!” ออซซีเคาะอีก “ฉันรู้ว่าแกอยู่ในนั้น เปิดประตู ไม่งั้นฉันจะพังเข้าไป”

ทันทีที่บัมบัสกระซอกประตูเปิดออก ออซซีก็นั่งพรืดเข้าไปด้านใน “รู้ไหม บัมบัส ทุกครั้งที่มาหาแก ฉันมักได้กลิ่นแปลก ๆ และได้ยินเสียง กตซึกโครกอยู่เรื่อย ไปหาเสื้อผ้าใส่ซะ ฉันมีงานให้แกทำ”

“อะ...อะไรนะ”

“ไว้จะอธิบายให้ฟังข้างนอก จะได้หายใจโล่งหน่อย ใส่เสื้อผ้าแล้วก็ รีบตามฉันออกมา”

“ถ้าผมไม่อยากทำละ”

“ก็ไม่ใช่ไร แต่ฉันจะไปหาเจ้าหน้าที่ทัศนคติบนของแกฟรังนี่”

“เดี๋ยวผมออกไป”

ออซซียิ้มแล้วเดินไปที่รถสายตรวจ บ็อบบี้ บัมบัสคือหนึ่งในคนโปรดของเขา นับตั้งแต่ได้รับอนุญาตปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขทัศนคติบนเมื่อสองปีก่อน หมอนี่ก็ใช้ชีวิตอย่างสุจริตพอสมควร แม้จะพลั้งเผลอไปขายยาประเภทที่ซื้อง่ายขายคล่องบ้างเป็นครั้งคราว ออซซีเฝ้าดูอีกฝ่ายเหมือนกับเหยี่ยวจ้องมองเหยื่อ จึงรู้เรื่องการซื้อขายเหล่านั้น บัมบัสเองก็รู้ว่านายอำเภอรู้เรื่องนี้ ดังนั้นเจ้าตัวเลยพร้อมจะช่วยเหลือออซซีอย่างกระตือรือร้นเสมอ ออซซีมีแผนจะใช้บัมบัสเพื่อจับบิลลี เรย์ คอบบี้ซื้อหาจำหน่ายยาเสพติดอยู่แล้ว แต่จำเป็นต้องชะลอแผนนั้นเอาไว้ก่อน

ผ่านไปไม่กี่นาทีที่บัมบัสก็เดินอาด ๆ ออกมา ยังยึดชายเสื้อเข้ากางเกงและ รูดซิปกางเกงไม่เรียบร้อยด้วยซ้ำ “คุณหาใครอยู่หรือ” เจ้าตัวถาม

“บิลลี เรย์ คอบบี้”

“ไม่เห็นจะยากนี่ ยังไงคุณก็หามันเจออยู่แล้ว ไม่เห็นต้องใช้ผม”

“หุบปากแล้วฟัง เราคิดว่าคอบบี้พัวพันกับเหตุข่มขืนเมื่อปลายวันนี้ เด็กหญิงผิวดำถูกชายผิวขาวสองคนข่มขืน ฉันคิดว่าคอบบี้มีเอี่ยวด้วย”

“คอบบี้ไม่ใช่คนข่มขืน นายอำเภอ มันสนใจแต่เรื่องยา จำได้ไหม”

“เงียบแล้วฟังให้ดี แกต้องหาตัวคอบบี้ให้เจอแล้วถ่วงเวลามันไว้สักพัก ห้านาทีก่อนมีคนอื่นรถกระบะของมันจอดอยู่ที่ร้านฮิวอิส์ แกต้องเลี้ยงเบียร์มัน

ชวนมันแทงพูล เล่นพนันหรืออะไรก็ได้ สิบมาให้ได้ว่าวันนี้มันทำอะไรกับใคร และไปไหนมาบ้าง แกก็รู้ว่ามันชอบคุยแค่นั้น ไซ้ใหม่

“ก็ไซ้”

“พอเจอตัวมันให้โทรบอกเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุ พวกเขาจะโทรบอกฉันเอง ฉันจะอยู่ใกล้ ๆ แกเข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจสิ นายอำเภอ ไม่มีปัญหา”

“มีคำถามไหม”

“มีสิ ผมไม่มีเงิน จะเอาเงินจากไหนไปเลี้ยงมัน”

ออกซีส่งเงินให้บัมป์สยี่สิบดอลลาร์ก่อนออกจากที่นั่น เฮสติงส์ขับรถมุ่งหน้าไปยังร้านฮิวอี้ลท์ที่อยู่ริมทะเลสาบ

“คุณแน่ใจหรือว่าไวใจมันได้” เฮสติงส์ถาม

“ใคร”

“คนชื่อบัมป์สนั่นแหละ”

“ผมไวใจเขา ตั้งแต่โดนทัณฑ์บนเขาก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเชื่อใจได้ บัมป์สเป็นเด็กดีที่พยายามจะทำตัวสุจริตและช่วยงานนายอำเภอ หมอนี่ยินดีทำทุกอย่างที่ผมขอให้ทำ”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะหนึ่งปีก่อนผมจับเขาได้พร้อมกับกัญชาสิบออนซ์ บัมป์สออกจากคุกได้ประมาณหนึ่งปีตอนที่ผมจับพี่ชายเขาพร้อมกับกัญชาหนึ่งออนซ์ ผมขู่อีกฝ่ายว่าน่าจะต้องติดคุกสามสิบปี มันเลยร้องไห้ไม่หยุด ร้องให้หิ้งคืนอยู่ในห้องซึ่งพอถึงตอนเช้ามันก็ขอร้องด้วยและสารภาพว่าคนหายาให้คือบ๊อบบี้ ผมเลยปล่อยมันแล้วไปหาบ๊อบบี้แทน เคาะประตูบ้านและได้ยินเสียงกตชัคโครก มันไม่ยอมมาเปิดให้ ผมเลยพังประตูเข้าไปแล้วเจอมันใส่แค่กางเกงในอยู่ในห้องน้ำ พยายามจะหลบลงส้วมอยู่ ยากลิ่นไปหมด ไม่รู้ว่ามันทิ้งลงส้วมไปเท่าไรแล้ว แต่ส่วนใหญ่ก็เอ้อกลับขึ้นมา มันกลัวจนฉี่รดกางเกงเลยล่ะ”

“ล้อเล่นหรือเปล่า”

“เปล่าเลย มันยืนฉี่รดสภาพดูไม่ได้ มือหนึ่งถือไม้ปัมป์ส่วม อีกมือถือยา น้ำจากชักโครกไหลนองเต็มห้อง”

“แล้วคุณทำยังไง”

“ซู่ว่าจะฆ่ามัน”

“หมอนั้นมีปฏิกิริยาอย่างไร”

“ร้องไห้พร้อมกับเด็ก คร่ำครวญเรื่องแม่ เรื่องคุณ และอีกสารพัดเรื่อง แล้วก็สัญญาว่าจะไม่ทำผิดอีก”

“คุณจับมันหรือ”

“เปล่า ผมทำไม่ลง แค่ด่ามันแรง ๆ ซู่ว่าแล้วก็เริ่มคุมประพฤติมัน นับตั้งแต่นั้นนั่นแหละ ตั้งแต่นั้นมาผมก็ทำงานกับมันอย่างสนุกสนาน”

นายอำเภอกับผู้ช่วยผ่านร้านฮิวอี้ส์และเห็นรถกระบะของคอบบี้ในลานจอดโรยกรวด ท่ามกลางรถกระบะและรถขับเคลื่อนสี่ล้ออีกเป็นโหล จากนั้นก็จอดรถหลังโบสถ์คนผิวดำบนเนินเขาเหนือทางหลวง ซึ่งมองลงไปเห็นร้านฮิวอี้ส์ได้ถนัดตา มีรถสายตรวจอีกคันจอดซุ่มอยู่หลังต้นไม้อีกฝั่งของทางหลวง ผ่านไปพักหนึ่งบัมป์สก็ซึ่งรถมาแล้วเลี้ยวเข้าไปในลานจอด หมอนั้นกระหึบเบรคจนฝุ่นฟุ้งตลบ จากนั้นถอยรถมาจอดติดกับรถกระบะของคอบบี้ บัมป์สมองไปรอบ ๆ ก่อนเดินเข้าไปในร้านฮิวอี้ส์ด้วยท่าทางสบาย ๆ

สามสิบนาทีต่อมาเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุโทรหาออกซซี่ รายงานว่ามีคนพบชายผิวขาวผู้ต้องสงสัยที่ร้านฮิวอี้ส์บนทางหลวงหมายเลข 305 ใกล้กับทะเลสาบไม่กี่นาทีต่อมารถสายตรวจอีกสองคันก็วิ่งมาจอดซุ่มอยู่ใกล้ ๆ พวกเขา แล้วรอเวลา

“ทำไมคุณถึงมั่นใจกว่าเป็นคอบบี้” เฮสติงส์ถาม

“แค่สังหรณ์นะ เด็กผู้หญิงบอกว่ารถกระบะของคนร้ายมีล้อวาว ๆ กับยางเส้นโต” ออกซซี่บอก

“นั่นจำกัดวงผู้ต้องสงสัยให้เหลือสองพันคน”

“เด็กบอกรีกว่ารถคันนั้นสีเหลือง ดูใหม่ และมีธงผืนใหญ่แขวนตรงกระจกหลัง”

“เหลือผู้ต้องสงสัยสองร้อยคน”

“อาจจะน้อยกว่านั้นก็ได้ ในสองร้อยคนจะมีกี่คนที่เลวระยาเหมือนบิลลี เรย์ คอบบี้”